

1 Stob. 4. 34. 15

- ⊗ ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
 πάντων ὅσ' ἐστὶ καὶ τίθησ' ὄκηι θέλει,
 νοῦς δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν, ἀλλ' ἐπήμεροι
 ἅ δὴ βοτὰ ζόουσιν, οὐδὲν εἰδότες
 5 ὄκως ἕκαστον ἐκτελευτήσῃ θεός.
 ἐλπίς δὲ πάντας· κάπιπειθείη τρέφει
 ἄπρηκτον ὀρμαίνοντας· οἱ μὲν ἡμέρην
 μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπὰς·
 νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν
 10 Πλούτῳ τε κάγαθοῖσιν ἴξεσθαι φίλος.
 φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὼν
 πρὶν τέρμ' ἴκηται, τοὺς δὲ δύστηνοι βροτῶν
 φθείρουσι νοῦσοι, τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους
 πέμπει μελαίνης Ἄϊδης ὑπὸ χθονός·
 15 οἱ δ' ἐν θαλασση λαίλαπι κλονεόμενοι
 καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς
 θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζόειν·
 οἱ δ' ἀγχόνην ἄψαντο δυστήνῳι μόρῳι
 καὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
 20 οὕτω κακῶν ἅπ' οὐδέν, ἀλλὰ μυρίαί
 βροτοῖσι κῆρες κἀνεπίφραστοι δύαι
 καὶ πήματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίατο,
 οὐκ ἂν κακῶν ἐρώιμεν, οὐδ' ἐπ' ἄλγεσιν
 κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.